

Chương 11

Nụ Hôn Đầu

Mãi trò chuyện, chúng tôi đi hết đoạn đường khá xa lúc nào không hay. Ô tô dừng lại trước cửa khách sạn, Cảnh Mạc Vũ đưa tôi tới căn phòng cực kỳ sang trọng, có thể ngắm cảnh thành phố từ trên cao. Dưới ánh đèn dịu dàng, Cảnh Mạc Vũ quay người nhìn tôi. Rõ ràng chúng tôi biết nhau hai mươi năm nay, rõ ràng trước đây, cả ngày nói không hết chuyện, vậy mà bây giờ, chúng tôi như hai người xa lạ, im lặng mặt đối mặt, không biết nói gì, làm gì...

Đặc biệt, khi nhìn thấy chiếc sofa ở phòng khách, đầu óc tôi toàn là cảnh anh đè tôi xuống sofa hôm trước. Máu nóng dồn hết lên mặt trong giây lát. Vì vậy, khi anh hỏi: “Tối nay em có mệt không? Có cần ngâm spa trước cho đỡ mệt mỏi?”, tôi gật đầu ngay lập tức. Sau khi gật đầu lia lịa, tôi mới hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhất là từ “trước” mang hàm ý sâu xa. Mặt tôi càng đỏ ửng.

“Anh đi xả nước cho em.” Cảnh Mạc Vũ quay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước xối xả. Không thấy Cảnh Mạc Vũ ra ngoài, chắc anh tắm trước. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cố gắng rời mắt khỏi sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ. Dòng sông lững lờ trôi quanh thành phố phồn hoa nhưng cũng có chiều sâu văn hóa này. Ánh đèn lộng lẫy càng làm nổi bật vẻ đẹp xa hoa trong đêm tối.

Có lẽ sống trong khuôn viên Đại học T một thời gian dài tôi quen nhìn những tòa nhà đơn giản của trường đại học, quen nhìn phong cảnh trang nhã, thanh lệ trong khuôn viên trường học. Vì vậy, khi đối diện với ánh đèn rực rỡ này, tôi cảm giác rất xa xôi, giống như Tử Cẩm Thành của Bắc Kinh, là sự kết hợp giữa cảnh vật phồn hoa và đỉnh cao của dục vọng và quyền lực. Đẹp thì có đẹp nhưng thiếu tình người, ngược lại có mùi vị... người tình.

Người tình? Liên tưởng đến từ này, tôi bất giác cười thầm, cảm giác rất giống mối quan hệ giữa tôi và Cảnh Mạc Vũ lúc này.

Không nghe thấy tiếng nước chảy nữa, Cảnh Mạc Vũ đi ra ngoài. Áo choàng tắm khoác hồ hững trên thân hình vẫn còn ướt rượt của anh, dụ dỗ ánh mắt tôi thuận theo giọt nước di chuyển từ trên xuống dưới. Bình thường trông anh khá cao, tôi không để ý nên không biết chân anh dài như vậy...

“Nước được rồi đấy!” Giọng nói của anh có độ ấm như được ngâm trong nước nóng.

“Vâng!” Tôi ngượng ngùng đưa mắt đi chỗ khác. Bước vài bước về phía phòng tắm, tôi mới nhớ đến chiếc túi xách của mình.

Trong túi xách lúc nào cũng có chai dầu tắm của một nhãn hiệu nào đó. Tuy nó không có hiệu quả dưỡng da rõ ràng nhưng Cảnh Mạc Vũ thích mùi hương này nên không chỉ tắm rửa, ngay cả giặt quần áo và rửa tay, tôi cũng dùng nó.

Ngâm mình trong bồn tắm có hiệu quả spa không thua kém các salon chuyên nghiệp, sự mệt mỏi sau một ngày dài vơi đi ít nhiều. Thế nhưng, nồng độ cồn trong máu phát huy tác dụng, đầu óc tôi mơ màng. Tôi mặc áo choàng tắm. Đang mặc dở, tôi chợt nhớ đến một cảnh trong phim điện ảnh... Thế là tôi lại cởi áo choàng, lấy khăn tắm quấn quanh người. Tôi phải thử mấy lần mới buộc chặt, đảm bảo khăn tắm không bị rơi khi tôi bước đi.

Sau khi rửa qua mặt mũi, tôi rời khỏi phòng tắm. Đảo mắt một vòng, tôi mới nhìn thấy trong phòng ngủ bật ngọn đèn đầu giường. Ánh đèn màu mật ong hắt lên tấm ga trải giường màu tím, lung linh, huyền ảo. Cảnh Mạc Vũ ngồi tựa vào đầu giường xem tạp chí. Bên tay anh đặt một ly trà đen, mùi thơm nồng lan khắp nơi.

Nói thật lòng, con người anh từ trong ra ngoài đều toát ra một vẻ thanh tịnh khiến tôi không biết làm thế nào để tiến lại gần. Tôi thậm chí còn muốn nói câu “chúc ngủ ngon” với anh, rồi đi sang phòng dành cho khách.

Nghe thấy tiếng động, Cảnh Mạc Vũ ngẩng đầu. Chạm phải ánh mắt của anh, đầu óc tôi như bị chập điện. “À... Hay là em sang phòng dành cho khách ngủ?”

Cảnh Mạc Vũ ngây người một lúc rồi gật đầu, ánh mắt anh lóe lên một tia gần như thất vọng. “Tóc em vẫn còn ướt, lại đây, để anh giúp em sấy khô.”

“Vâng.”

Lần đầu tiên tôi ngồi đối diện Cảnh Mạc Vũ để anh sấy tóc. Làn gió nóng pha lẫn hơi thở của anh bay vào tóc tôi, mùi hương của anh lấp đầy các giác quan của tôi. Ngón tay anh thuận theo sợi tóc chạm vào sau tai tôi, khiến tôi cảm thấy tê tê. Tôi ngẩng mặt, nhìn sâu vào đáy mắt anh. Anh đột nhiên dừng lại.

Tôi không rõ, tôi dựa vào lòng anh trước hay là anh ôm vai tôi trước, chỉ biết môi chúng tôi chạm vào nhau, nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo sự thăm dò, chờ đợi, một cảm giác bất an... Chúng tôi mỗi lúc một dính chặt vào nhau. Sau sự đụng chạm mềm mại, thưởng thức mùi hương trà đen từ miệng anh, tâm trí tôi bắt đầu hỗn loạn. Để nụ hôn sâu hơn Cảnh Mạc Vũ một tay nâng mặt tôi, một tay ôm chặt người tôi. Đầu lưỡi của anh tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng bản năng ở nơi sâu thẳm nhất của linh hồn. Cảm giác đó quả nhiên như trong tiểu thuyết ngôn tình miêu tả, quán quýt triền miên không thể nào ngừng lại.

Đây mới là nụ hôn đầu tiên của tôi, nụ hôn này khắc sâu vào ký ức, cả đời khó phai...

Sự thân mật ngày càng tăng, đầu lưỡi anh cuốn theo hơi thở nóng hổi bắt đầu đòi hỏi nhiều hơn. Nụ hôn khiêu khích và hơi thở của anh lướt qua mặt, qua cằm, môi và sau vành tai của tôi. Sợi dây thần kinh mẫn cảm như bị thứ gì đó kéo căng, nhẹ hơn hoặc nặng hơn một chút thì tốt biết mấy. Nhưng anh cứ giữ lực ở mức khiến toàn thân tôi run rẩy, cảm giác còn khó chịu hơn lúc bị chiếm đoạt trong cơn kích tình.

“Đừng...” Câu cự tuyệt nghẹn lại trong cổ họng, nghe qua như một lời mời gọi. Có thể nói, đây là lời mời gọi hoan ái uyển chuyển của người phụ nữ. Cảnh Mạc Vũ làm sao không hiểu, anh chọc đầu ngón tay vào chiếc khăn tắm mà tôi khó khăn lắm mới buộc chặt, nhẹ nhàng gầy ra. Chiếc khăn lập tức rơi xuống, cơ thể lồ lộ hiện ra trước mắt anh, không hề che đậy. Đây không phải lần đầu tiên cùng anh ân ái, nhưng là lần đầu tiên tôi không mảnh vải che thân đối diện anh dưới ánh đèn sáng trưng.

Bắt gặp ánh mắt khác lạ của anh, tôi luống cuống hơn cả lần đầu tiên, hoảng loạn giơ tay che mắt Cảnh Mạc Vũ. “Chúng ta... tắt đèn đi!”

“Ngôn Ngôn...” Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi xuống, nắm trong lòng bàn tay ấm áp của anh. Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn ngực đang phập phồng của tôi. “Em đang sợ hãi điều gì?”

“Không phải em sợ hãi...” Là ánh mắt và ngữ khí của anh quá xa lạ, dường như không phải người đàn ông trong ký ức của tôi. Người luôn dịu dàng xoa đầu tôi, tức giận cũng không bao giờ mắng mỏ tôi, chỉ cốc lên đầu tôi bày tỏ không hài lòng.

“Em không hy vọng anh coi em là đàn bà hay sao? Em không thích anh...” Bàn tay anh chạm vào nơi anh đang ngắm nhìn, nhẹ nhàng xoa bóp điểm nhạy cảm nhất. “... làm chuyện này với em?”

“Em...” Cảm giác hư vô trong cơ thể mỗi lúc một tăng, tôi nắm chặt tay anh, như nắm cây gỗ nổi trên mặt nước để không bị chìm, trong khi tôi không biết cây gỗ này khiến tôi chìm nhanh hơn. Cảnh Mạc Vũ kéo tôi vào lòng, để tôi ngồi trên đùi anh. Anh cúi xuống, hôn lên ngực tôi, ngậm đỉnh đầu nhạy cảm ở nơi đó.

Đầu lưỡi anh xoay tròn, một cơn đê mê lan tỏa khắp người tôi. Tôi chưa từng trải qua hành động thân mật như lúc này, chưa bao giờ mất hết sức lực như lúc này. Hai tay tôi bám chặt vào vai anh nhưng cũng không thể khống chế linh hồn từ từ trầm luân. “Ừm... Không... không phải.”

Cảnh Mạc Vũ nheo mắt, cảm giác tội lỗi trong đáy mắt anh nhạt nhòa không ít. “Không phải?”

“Em hy vọng anh yêu em như một người đàn ông yêu một người đàn bà.”

Anh đột nhiên phì cười, đáy mắt cũng tràn ngập ý cười. “... Em cho rằng anh đang làm gì hả?”

“...” Tôi lập tức ngậm miệng, cắn môi, quay mặt đi chỗ khác, không thèm đối diện với bộ dạng xa lạ của anh.

“Ngôn Ngôn, anh sẽ khiến em thỏa mãn...” Đôi môi anh rơi xuống cổ tôi, đầu ngón tay vuốt ve từng tấc da thịt tôi từ trên xuống dưới, rồi dừng lại ở đùi tôi. Chất còn trong máu tôi dường như bị anh đốt cháy, cảm giác hư vô, tươi đẹp. Tôi thở gấp, không kịp nổi bật ra tiếng rên khe khẽ.

Dường như bị tiếng rên của tôi kích thích, động tác của anh ngày càng mạnh mẽ. Khi tôi khó chịu né tránh, anh liền đè tôi xuống chiếc giường mềm mại, đầu lưỡi ướt át và ấm nóng liếm nhẹ cơ thể tôi, lặp lại ở chỗ ngón tay anh vừa đi qua. Khi đôi môi nóng bỏng của anh dừng lại giữa hai đùi tôi, tôi không thể nào chịu đựng nổi, cảm giác cơ thể trống rỗng vô cùng, muốn được anh nhanh chóng lấp đầy. Không cần biết đến thể diện, tôi cởi dây đai trên áo choàng tắm của anh.

Tôi chưa bao giờ chờ đợi anh chiếm đoạt như lúc này. Dù đau đớn và cuồng dã như lần đầu tiên, dù bị anh găm nhăm đến tận xương tủy, tôi cũng bằng lòng. Tôi nhích người vào lòng anh, nhẹ nhàng chà xát bộ phận nóng bỏng của anh. Hai đỉnh đồi mềm mại trên ngực tôi ép chặt vào lồng ngực rắn chắc của anh. Tiếng tim đập cũng rất gần...

“Em... muốn anh.”

Cảnh Mạc Vũ quả thật thỏa mãn tôi. Anh tách rộng hai đùi tôi, chỉ một cú nhấn người, bộ phận đàn ông sớm đã cương cứng của anh chìm trong khao khát của tôi.

“A...” Cảm giác trống rỗng được lấp đầy, cơn khoái cảm long trời lở đất bùng nổ, kịch liệt đến mức khó có thể tưởng tượng.

Cảnh Mạc Vũ điên cuồng ra vào trong cơn co rút ở thân dưới của tôi. Không có đau đớn, chỉ có sự sung sướng đến mức người lâng lâng, đến mức mất hết tri giác. Tôi cắn môi, cố gắng kìm nén câu suýt bật ra: “Anh trai, em yêu anh...”⁽¹⁾

Khoái cảm đến rất nhanh, tan biến cũng rất nhanh, thay vào đó là một cảm giác mát mát khó có thể nói thành lời.

Cảnh Mạc Vũ dừng động tác, lặng lẽ nhìn tôi, ngón tay cái của anh khẽ vuốt bờ môi đã bị tôi cắn đến đỏ mọng: “Ngôn Ngôn, em muốn gọi thì cứ gọi đi!”

Tôi chớp chớp đôi mắt mơ hồ, nhìn thẳng vào mắt anh. Cảnh Mạc Vũ cười cười, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên vùng trán đã ướt đẫm mồ hôi của tôi, ánh

mắt đầy vẻ yêu thương. “Không sao đâu, em đã gọi hai mươi năm, anh cũng nghe quen rồi...”

Lúc này, đầu óc hỗn loạn của tôi mới có phản ứng, tôi mới hiểu ý của anh. Hạnh phúc hóa thành nước mắt, trào khỏi khóe mi. Tôi lao vào lòng anh, thì thầm: “Anh trai, em yêu anh...”

Mặc dù đã kết hôn một tháng nhưng tôi vẫn không nghĩ ra cách xưng hô khác thay thế bởi từ “anh trai” giống con người anh, đã khắc sâu vào trái tim tôi, không thể xóa nhòa.

Cảnh Mạc Vũ đỡ lưng tôi. “Anh biết. Chúng ta cần thời gian để làm quen với mối quan hệ hiện tại.”

Đèn điện ở bờ bên kia đã tắt dần. Dòng sông yên tĩnh mờ mờ trong sắc đêm đẹp đẽ.

Những cuộc ái ân sau đó vô cùng cuồng nhiệt. Cảnh Mạc Vũ ôm chặt lưng tôi, trong tiếng rên rỉ của tôi, anh không chút do dự, hết lần này đến lần khác tiến sâu vào cơ thể tôi. Sau đó, tôi ngồi trên người anh, cơ thể không ngừng lắc lư. Đôi đồng tử đen thẫm của anh trở nên hỗn loạn, khoái cảm dồn nén bùng phát, như đêm đen được ánh đèn chiếu sáng, đẹp đẽ vô cùng.

Giữa hai cơ thể không còn chút khoảng cách, một cuộc ái ân khắc cốt ghi tâm. Chúng tôi nhìn sâu vào mắt nhau, tôi thấy trong mắt anh lóe lên một tia cảm xúc mà tôi không hiểu nổi, dường như không phải sự thỏa mãn sau khi ân ái mà là khát vọng ẩn giấu nơi sâu nhất trong nội tâm bấy lâu được giải phóng...

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ vùi mặt trên ngực tôi, còn tôi vuốt ve mái tóc ướt mồ hôi của anh. Màn đêm vô cùng tĩnh mịch, chúng tôi có thể nghe rõ hơi thở và nhịp đập của trái tim. Tôi rất thỏa mãn nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại cùng tôi triền miên ân ái trong khi anh không yêu tôi?

Nhiều năm sau tôi mới hiểu, đó là lòng chinh phục nguyên thủy xuất phát từ bản năng của người đàn ông, đó là một loại học môn sản sinh khoái cảm được tiết ra từ tuyến yên dưới đáy não của người đàn ông. Nghe qua có vẻ hơi uyên thâm khó hiểu, trên thực tế, trong mắt những người đàn ông và đàn bà phàm trần như chúng tôi, nó có một cái tên phổ thông dễ hiểu, đó là tình yêu.

Đáng tiếc là đêm hôm đó tôi vẫn chưa thông suốt. Khi Cảnh Mạc Vũ lại một lần nữa đè tôi xuống dưới thân anh, thưởng thức cơ thể tôi, tôi còn mỉm cười hỏi anh: “Chẳng phải anh không có cách nào chung chăn gối với em gái mình hay sao?”

Cảnh Mạc Vũ hơi ngậy người, vài giây sau anh nở nụ cười tự giễu. “Có những chuyện lúc nói thì đường đường chính chính, nhưng một khi trải qua, chưa chắc đã cao thượng như vậy...”

Tôi cười tươi như hoa. Bất kể anh thật lòng hay chỉ dỗ ngọt tôi, tôi cũng rất vui mừng. Chúng tôi tiếp tục quấn quýt không biết đến mấy giờ, tôi mệt đến mức toàn thân mềm nhũn, phải mở miệng van xin anh mới buông tha cho tôi, ôm tôi chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi tỉnh lại vào trưa ngày hôm sau. Lúc tôi mở mắt, Cảnh Mạc Vũ đã thức dậy, anh ngồi tựa vào đầu giường nhìn điện thoại di động, tựa như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng, tôi túm chăn che đây nét xuân quang trước ngực.

“Em tỉnh rồi à?” Cảnh Mạc Vũ bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Vâng.”

“Có đói không? Anh bảo nhà hàng mang bữa trưa lên phòng cho em nhé?”

“Bữa trưa?” Tôi đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vội vàng ngồi dậy. “Thôi chết rồi, em đi làm muộn mất rồi.”

Tuy chỉ là sinh viên thực tập nhưng cũng không thể đi làm muộn. Tôi vớ chiếc áo choàng tắm của Cảnh Mạc Vũ khoác vào người. Đang chuẩn bị xuống giường, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên ôm tôi từ phía sau. “Em khỏi cần đi làm. Anh đoán, nhất định sếp của em cho rằng em đã làm việc thâu đêm.”

“Làm việc thâu đêm?” Làm việc trên giường của anh. “Trừ khi anh ta mắc bệnh Alzheimer⁽²⁾.”

“Anh ta rất tinh táo. Vừa rồi em có điện thoại, là một số cố định lạ, anh đã giúp em nghe máy.”

Tôi với di động ở bên gối, quả nhiên có một cuộc gọi đến. Số này tôi chưa thấy bao giờ, nhưng bốn chữ số đầu hình như là số máy cố định của công ty Bác Tín. “Không phải...”

“Người gọi điện là Giám đốc Trần.” Thấy tôi trợn mắt đợi anh giải thích, Cảnh Mạc Vũ nói. “Anh nói em không được khỏe, không tiện nghe điện thoại. Anh hỏi anh ta có việc gấp gì không, anh ta nói không có. Anh ta nhờ anh chuyên lời đến em: ‘Nếu không khỏe thì cứ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày’.”

Còn có đãi ngộ tốt như vậy? Công ty Bác Tín từ trước đến nay không cho phép nhân viên xin nghỉ mà không có lý do. Tôi vội vàng rời khỏi vòng tay ôm của Cảnh Mạc Vũ. “Anh không nói anh là ai đấy chứ?”

“Anh cần phải nói sao? Em cho rằng anh ta không nhận ra à?”

Cũng có nghĩa là tôi lại bị bắt ngay tại trận!

“Ồ! Thời buổi này muốn che giấu gian tình sao khó thế không biết?” Tôi lại nằm xuống giường, trùm chăn. “Em mặc kệ, anh ta muốn nghĩ thế nào thì tùy, em vẫn chưa ngủ đủ, em muốn ngủ thêm một lúc nữa.”

Anh kéo tôi từ trong chăn, ôm tôi vào lòng. “Anh ngủ cùng em...”

“Anh không đi làm sao?” Điều này không phù hợp với tác phong “ngày đi vạn dặm⁽³⁾” của Cảnh Mạc Vũ

“Anh giải quyết xong mọi việc rồi, hai ngày tới anh không có kế hoạch nào khác.”

“Vậy anh có thời gian ở bên em rồi?”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu. “Em ngủ một lát đi, khi nào tỉnh lại, anh sẽ đưa em tới Tây Hồ uống trà, được không?”

Tôi gật đầu lia lịa. Mặc dù đầu óc nặng trĩu nhưng nghĩ đến cảnh đẹp của Hàng Châu, nghĩ đến quang cảnh Tây Hồ, nghĩ đến cảnh chúng tôi dắt tay nhau đi qua cây cầu chín khúc... lòng tôi bỗng rộn ràng. Tôi xoay người liên tục trong lòng Cảnh Mạc Vũ mà vẫn không ngủ được.

Tôi chuẩn bị đổi tư thế lần thứ n, cuối cùng anh cũng bộc phát thú tính, lật người đè tôi xuống. “Không ngủ được à?”

Tôi cong khoeo mắt, gật đầu. “Đúng vậy, hay là bây giờ chúng ta đi uống trà?”

“Không cần vội...”

Anh đưa tay lên trước ngực tôi. Còn nói anh không vội?

Lại một cuộc kích tình kéo dài một lúc lâu giữa buổi trưa nắng gắt, người tôi mềm nhũn trong lòng anh, tay ấn ngực thờ hỏn hển. Có lẽ do quá đói bụng, tôi không còn chút sức lực, lồng ngực tức đến khó chịu, chân tay nhức mỏi, tê liệt. Nếu còn bị Cảnh Mạc Vũ giày vò, chắc chắn tôi sẽ lả đi.

Cảnh Mạc Vũ hít một hơi sâu trên vai tôi. “Anh rất thích mùi hương của em.”

“Vậy sao?” Tôi không che giấu sự hiếu kỳ. “Có cảm giác gì?”

“Trước đây mỗi lần ngủ, anh cảm thấy rất ấm áp. Bây giờ... mùi hương của em ngày càng mê hoặc.”

Tôi vội đẩy người anh. “Thế thì anh đừng ngủ nữa sắp chết đói trên giường rồi.”

Điện thoại của Cảnh Mạc Vũ đổ chuông. Nhân lúc anh giơ tay lấy điện thoại, tôi vội vàng chạy vào phòng tắm.

Nước nóng xối vào đầu vết sau cuộc hoan ái khiến tôi cảm thấy hơi đau. Tôi vận nhỏ vòi hoa sen. Trong lúc tần ngần không biết có nên dùng sữa tắm hay không, tôi lơ mơ nghe thấy giọng nói giận dữ của Cảnh Mạc Vũ: “Gì hả? Mấy người đàn ông các anh cũng không trông nổi một cô gái...”

Hai từ “cô gái” lập tức chọc vào sợi dây thần kinh mẫn cảm của tôi. Tôi lặng lẽ tắt vòi nước, đẩy hé cánh cửa nhìn ra ngoài. Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước cửa phòng ngủ, phần nộ đến mức trán nổi gân xanh.

“Tôi không muốn nghe anh giải thích!” Cảnh Mạc Vũ hạ thấp giọng, bàn tay siết chặt chiếc di động đến trắng bệch. “Lập tức đi tìm cho tôi. Tôi cho các anh thời hạn một ngày. Dù lật cả thành phố A, các anh cũng phải tìm được người cho tôi.”

“...”

Đang định cúp điện thoại, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Cô ấy có mang theo thuốc bên người không?”

“...”

“Được, chiều nay tôi sẽ quay về.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Cảnh Mạc Vũ bấm một số khác: “Lập tức đặt cho tôi một vé máy bay về thành phố A... Khoang gì cũng được!”

Nói xong, anh liền tắt điện thoại, rồi lại bấm một dãy số, hình như đôi phương không nghe máy. Anh nôn nóng cúp điện thoại, bấm phím gọi lại, rồi tắt máy... Tôi chưa từng thấy Cảnh Mạc Vũ nôn nóng, sốt ruột như bây giờ. Điều này hoàn toàn phản ánh qua ngôn ngữ cơ thể của anh.

Không cần suy đoán, tôi đã có thể chắc chắn người phụ nữ anh đang gọi hết lần này đến lần khác là ai. Tôi mặc áo choàng tắm, đi vào phòng ngủ. Biết rõ không nên hỏi, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế sự quan tâm xuất phát từ đáy lòng. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cảnh Mạc Vũ quay người đối diện với tôi, anh đã lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười, nói: “Xảy ra chút việc, không sao đâu, anh sẽ nhanh chóng xử lý.”

Thấy anh không muốn nói, tôi cũng không truy vấn, chỉ lặng lẽ nhìn anh mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất rồi hôn lên trán tôi. “Ngôn Ngôn, anh có việc cần phải về giải quyết, ngày mai anh lại đến đây với em.”

Nghe ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ, có vẻ anh tin rằng ngày mai nhất định anh sẽ quay về đây, còn tôi không tin lắm. Nhưng tôi không phản bác, chỉ mỉm cười gật đầu. “Không cần gấp, anh cứ giải quyết xong công việc rồi về đây cũng được, em đợi anh...”

Cảnh Mạc Vũ muốn nói điều gì đó, ngập ngừng một lúc, cuối cùng anh không lên tiếng, chỉ dang hai tay ôm chặt tôi. Tôi không đoán ra ý nghĩa của cái ôm này, là không nữa xa rời, là vỗ về, hay là áy náy?

Tôi đã quá mệt mỏi, không còn tâm trạng suy đoán.

Cảnh Mạc Vũ rời phòng, cùng với tiếng cánh cửa đóng sập, trái tim tôi như ngừng đập, nhịp thở cũng ngưng trệ. Tôi ôm ngực, cố gắng hít thở, cảm giác đau đớn càng lúc càng dữ dội. Tôi phải chống tay vào tường mới đứng vững, từng giọt mồ hôi từ trán chảy xuống. Tôi tưởng do tôi quá đói bụng nhưng khi bữa trưa được đem lên, tôi ăn vài miếng cũng không hết cảm giác khó chịu, ngược lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Cảnh Mạc Vũ gọi điện, đầu ngón tay tôi không mấy linh hoạt, vài lần mới có thể cầm chắc chiếc di động.

“Không có chuyện gì đâu. Anh chỉ muốn báo cho em biết, anh sắp lên máy bay rồi.” Anh nói.

“Vâng ạ!”

“Em ăn cơm chưa?”

“Họ vừa mang cơm lên phòng, em đang ăn.” Tôi cố giữ giọng bình thản.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc mới nói tiếp. “Nếu ngày mai anh không quay về, em đừng đợi anh, đến công ty thực tập cho tốt nhé!”

Ngữ khí của anh khiến tôi bỗng có cảm giác vô cùng bất an. Thậm chí tôi có ảo giác, đây là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, lần cuối cùng Cảnh Mạc Vũ gọi điện thoại cho tôi. Hình như anh đã có dự tính ra đi...

Bất chấp sức khỏe không tốt, tôi gọi taxi phóng nhanh ra sân bay. Nhưng khi tôi chạy vào đại sảnh, chuyên bay tới thành phố A đã cất cánh được nửa tiếng. Tôi lập tức mua vé chuyến bay kế tiếp.

Không phải tôi muốn giữ anh ở lại, tôi chỉ muốn cho anh biết: “Dù anh quyết định đến với Hứa Tiểu Nặc, anh cũng không cần bỏ đi. Tôi có thể ly hôn, tôi có thể tác thành cho hai người. Không thể làm vợ chồng, tôi vẫn muốn làm em gái của anh. Cho dù ly hôn, chúng tôi vẫn có thể là người nhà.”

Anh không thể bỏ đi, không thể bỏ mặc tôi và ba.

Tôi phải đợi ở sân bay bốn tiếng đồng hồ. Khi tôi lên máy bay, trời đã chạng vạng, đường chân trời đỏ rực như màu máu, tôi khẽ vuốt chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út. Đột nhiên phát hiện chiếc nhẫn vừa khít. Là sự trùng hợp, hay anh quá hiểu tôi?

Máy bay đáp xuống thành phố A, mây đen giăng kín bầu trời, mưa rơi xối xả. Thịnh thoảng có hạt nước mưa bắn vào tay và mặt tôi buốt giá.

Có lẽ do thời tiết xấu, người đón taxi xếp thành hàng dài dằng dặc. Trong lúc xếp hàng, tôi gọi vô số cuộc điện thoại cho Cảnh Mạc Vũ nhưng anh không nghe máy. Tôi lại gọi vào số điện thoại của chú Mã, cũng không có người bắt máy.

Tôi không muốn ba tôi lo lắng nhưng cũng không biết Cảnh gia có người nào đáng tin cậy. Sau khi tìm hết trong danh bạ, tôi chỉ tìm thấy người duy nhất có thể tin tưởng là Tề Lâm.

Chưa đến hai hồi chuông, điện thoại đã được kết nối. Tề Lâm còn chưa mở miệng, tôi liền hỏi: “Anh có biết hiện giờ Cảnh Mạc Vũ đang ở đâu không?”

“Em tìm anh ta có việc sao?” Ngữ khí của Tề Lâm hơi lạ.

“Ừ, em có chuyện muốn nói với anh ấy nhưng gọi cho anh ấy mãi mà không được. Tề Lâm, anh nhất định biết anh ấy ở đâu, anh hãy nói cho em biết đi!”

Tề Lâm “hừ” một tiếng: “Chồng em suýt nữa lật tung cả thành phố A để tìm một người đàn bà khiến thiên hạ loạn hết cả lên. Anh không muốn biết cũng khó.”

“Anh ấy đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

“Anh nói gì cơ?” Trước mắt tôi tối sầm, điện thoại suýt tuột khỏi tay. Hai bàn tay run rẩy nắm chắc điện thoại, tôi lặng chờ nghe Tề Lâm nói tiếp.

“Em đừng lo, chồng em không sao cả. Hứa Tiểu Nặc cắt cổ tay tự sát, đang ở trong phòng cấp cứu.”

Hứa Tiểu Nặc cắt cổ tay tự sát?

Dường như tôi đang ở trong cơn ác mộng, mọi tri giác đều biến mất. Xung quanh tôi mây đen mờ mịt, giọng nói của Tề Lâm mỗi lúc một xa dần...

Hứa Tiểu Nặc tự sát? Rốt cuộc là một tình yêu và sự tuyệt vọng đến mức nào mới khiến cô kết thúc mạng sống... Cô không nghĩ đến cảm giác của người thân, cảm giác của Cảnh Mạc Vũ sao?

Chết... rất dễ dàng. Người chết sẽ không đau khổ, không còn gì vướng bận. Người bị giày vò bởi nỗi đau còn hơn đôi mắt với cái chết chính là người sống.

“Ở bệnh viện nào?” Tôi hỏi.

“Hình như là bệnh viện Chữ thập đỏ. Ngôn Ngôn, em đang ở đâu? Em về thành phố A rồi à?”

“...” Không có tâm trạng để trả lời câu hỏi của Tề Lâm, tôi cúp điện thoại ngay lập tức.

Lúc tôi đến bệnh viện Chữ thập đỏ, Hứa Tiểu Nặc đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, được đưa đến phòng hồi sức.

Nghe tin này, tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi tôi không muốn chứng kiến bộ dạng tan nát cõi lòng và hối hận của Cảnh Mạc Vũ. Đối với tôi, điều này quan trọng hơn tất cả.

Tôi đứng ngoài cửa phòng bệnh, như cách cả một thế giới. Thế giới bên trong phòng bệnh vô cùng tĩnh mịch nhưng tràn ngập tình ý.

Hứa Tiểu Nặc nằm trên giường bệnh. Bộ váy trắng của cô nhuộm máu, dải băng màu trắng buộc chặt cổ tay cô. Còn Cảnh Mạc Vũ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, áo sơ mi màu ngà của anh cũng bị nhuộm đỏ ở vùng ngực. Có lẽ áo anh dính máu lúc anh ôm cô ta...

Hứa Tiểu Nặc nói: “Tại sao anh lại cứu em? Anh đã quyết định không gặp em, không ra sân bay tiễn em, không nghe điện thoại của em, tại sao anh còn cứu em?”

Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, một tay buông thõng bên người. “Chỉ vì một người đàn ông như tôi, em cho rằng có đáng không?”

Từ vị trí của tôi, tôi không nhìn rõ bàn tay buông thõng của Cảnh Mạc Vũ. Tôi vội tiến lên một bước mới nhìn thấy vết thương dài trên tay anh. Vết thương chưa được băng bó, máu vẫn chảy khiến nền nhà màu vàng nhạt cũng vậy đỏ.

Tôi lão đảo lúi lại phía sau, không dám nhìn thêm lần nữa, càng không dám nghĩ đến chuyện phải gấp gấp và hoảng hốt đến mức nào, anh mới bị thương như vậy. Có lẽ anh đã cướp con dao từ tay Hứa Tiểu Nặc.

Phòng bệnh yên lặng một lúc, giọng nói bi thương và tuyệt vọng của Hứa Tiểu Nặc vọng ra ngoài: “Em không muốn làm anh khó xử... Em biết, người của Cảnh gia không thể chấp nhận em, không muốn nhìn thấy em... Anh vì bất đắc dĩ nên mới đưa em đi Mỹ.”

“...” Cảnh Mạc Vũ không trả lời, coi như thừa nhận.

“Em vốn chẳng sống được bao lâu nữa, anh việc gì phải hao tâm tốn trí vì em...”

Cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng mở miệng, cắt ngang những lời ai oán của Hứa Tiểu Nặc: “Điều kiện chữa trị và môi trường dưỡng bệnh ở Mỹ tốt hơn bên này nhiều, rất thích hợp để em trị bệnh”

“Nhưng em không muốn đi.” Hứa Tiểu Nặc nghẹn ngào khẩn cầu.” Anh để em một mình đi Mỹ, nơi đó không người thân, không bạn bè... Nếu chết ở nơi

đắt khách quê người, em thà chết ngay bây giờ, ít nhất, em có thể chết bên cạnh anh...”

Tôi không thể nghe tiếp lời khẩn cầu hèn mọn này liền quay người, chậm rãi đi ra ngoài. Tôi nhớ Hứa Tiểu Nặc từng nói, cô là người sắp chết, cô không ham muốn điều gì, chỉ cần được ở cùng một thành phố với người cô yêu thương, có thể nhìn ngắm anh từ xa là cô mãn nguyện rồi. Vậy mà đến yêu cầu hèn mọn nhất của cô, tôi cũng không thể đáp ứng.

Cô nói, người của Cảnh gia không chấp nhận cô. Trên thực tế, là tôi không chấp nhận cô, không muốn cô xuất hiện trước mặt tôi. Tôi đã ép cô vào đường cùng, không có sự lựa chọn nào khác.

Có người nói, tình yêu là sự ích kỷ. Hôm nay, coi như tôi đã được lĩnh hội một cách sâu sắc.

Ghi chú:

1. Anh trai: Ngôn ngôn gọi Cảnh Mạc Vũ là “ca”, đây là cách xưng hô giữa hai anh em hoặc người có mối quan hệ thân thiết. Người yêu nhau ít dùng cách xưng hô này.

2. Bệnh Alzheimer là chứng mất trí của người già.

3. Ngày đi vạn dặm: có nghĩa vô cùng bận rộn.